

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.010 van 9 augustus 1999
in de zaak A. 81.498/X-8587.**

In zake : 1. Daniël DUNON,
2. Diana RENS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

1. de stad TIENEN,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. DECLERCQ,
kantoor houdende te 3010 LEUVEN,
Tiensesteenweg 275.

tussenkommende partij :

de n.v. AFFILIPS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten C. BEVERNAGE en L. SWARTENBROUX,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Daniël DUNON en Diana RENS op 10 december 1998 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 7 september 1998 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Tienen waarbij aan de n.v. AFFILIPS de bouwvergunning wordt verleend voor het "uitbreiden van vestiging (fabriekshal en weegkantoor)" op een perceel gelegen aan de Esperantolaan te Tienen, kadastraal bekend Sectie F, nrs. 275a, 277a, 278 en 281c;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
L. VERMEIRE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 27 mei 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 juni 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten
P. FLAMEY en K. WAUTERS, die verschijnen voor
verzoekers, van Advocaat J. DEWIL, die verschijnt voor
de eerste verwerende partij, van Advocaat P. DECLERCQ,
die verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van
Advocaat L. SWARTENBROUX, die verschijnt voor de
tussenkomen partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
C. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. AFFILIPS met een
verzoekschrift van 29 december 1998 heeft gevraagd om in
het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat de n.v. AFFILIPS op 10 juni
1998 bij het college van burgemeester en schepenen van
de stad Tienen een bouwaanvraag heeft ingediend voor het
uitbreiden van haar vestiging met een fabriekshal en een
weegkantoor op en perceel gelegen aan de Esperantolaan
te Tienen, kadastraal bekend Sectie F, nrs. 275a, 277a,
278 en 281c, palend aan verzoekers' eigendom; dat het
bouwperceel, oorspronkelijk bestemd tot agrarisch

gebied, bij besluit van de Vlaamse regering van 1 december 1993 houdende vaststelling van een gedeelte van het gewestplan Tienen-Landen te Tienen, is bestemd tot "publieke bedrijvenzone", "bestemd voor de vestiging van industriële en ambachtelijke bedrijven (, welke) enkel via initiatieven van openbare instanties (kunnen) ontwikkeld worden"; dat verzoekers' eigendom, gelegen aan de Oorbeeksesteenweg 55 te Tienen, zijnde lot 2 van de vergunde niet vervallen verkaveling FL 84 van 17 september 1970, oorspronkelijk gelegen in agrarisch gebied, door voornoemd besluit van de Vlaamse regering van 1 december 1993 grotendeels herbestemd wordt tot "bufferzone", en deels (een deel van de tuin) tot "publieke bedrijvenzone"; dat de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij voor Vlaams-Brabant deze publieke bedrijvenzone heeft ontwikkeld door onteigening van de percelen, de aanleg van de wegeninfrastructuur, waaronder de zuidelijke ring rond Tienen en de Esperantolaan, en de vastlegging van vestigingsvoorwaarden; dat het bouwperceel is gelegen binnen de "zone voor industriële en ambachtelijke bedrijvigheid", die "is bestemd voor de vestiging van industriële en ambachtelijke bedrijfsactiviteiten met uitsluiting van vervuilende en/of milieubelastende bedrijvigheden"; dat de bouwaanvraag de oprichting van een "industriehal" beoogt van 50 m op 210,48 m met een uitsparing in het zuidwestelijke punt van 25 m op 25,15 m, en een maximale hoogte van 15 m, volgens de toelichting bij de aanvraag "grotendeels als laad-, los- en opslagplaats" bestemd, "afgezien van enkele sanitaire en rustvoorzieningen voor de werknemers" (sanitair, refter, keuken, berging, vergaderzaal en bureau), aan drie zijden omgeven door een dienstweg, een weegkantoor van 10,80 m op 9,80 m, met een hoogte van 3,40 m, een alleenstaande hoogspanningscabine/gasontspanningslokaal, en een parking voor 97 wagens en 10 vrachtwagens; dat aan de zuidelijke en westelijke zijde een groenzone is voorzien, met een minimale breedte van 7,85 m, evenals aan

de zuidelijke perceelsgrens een geluidswerende wand van 3,50 m hoogte; dat het college van burgemeester en schepenen op 27 juli 1998 een gunstig pre-advies heeft uitgebracht, gelet op de ligging in de industriezone (publieke bedrijvenzone), het gunstig advies van de stedelijke dienst openbare werken, en het gunstig advies van de stedelijke brandweerdienst, en aangezien het ingediende project zich integreert in de bestaande omgeving; dat de gemachtigde ambtenaar op 6 augustus 1998 een gunstig advies heeft uitgebracht, luidend als volgt :

"Na onderzoek van de aanvraag kan ik u mijn advies meedelen (overeenkomstig artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996) :

Overwegend gedeelte

Beknpte beschrijving van de aanvraag

Op bovenvernoemd goed voorziet het ingediend project het uitbreiden van vestiging (fabriekshal en weegkantoor).

Stedenbouwkundige basisgegevens uit plannen van aanleg

Het betrokken terrein situeert zich volgens het bij KB van 24 maart 1978 vastgestelde gewestplan Tienen-Landen, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering d.d. 01 december 1993 houdende vaststelling van een gedeelte van het gewestplan Tienen-Landen in TIENEN, in het industriegebied.

Het ingediend project stemt overeen met de planologische voorschriften gevoegd bij het gewestplan Tienen-Landen i.c. artikel 7 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen.

Verordeningen

Andere zoneringsgegevens van het goed

Externe adviezen

De verantwoordelijke brandweerdienst bracht op 01 juni 1998 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het openbaar onderzoek

Richtlijnen en omzendbrieven

Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en het project

Door de reeds bestaande bebouwing en de reeds aanwezige infrastructuur, is de ordening van het gebied bekend.

Door de configuratie en de reeds aanwezige bebouwing op de omliggende percelen, brengt de voorgestelde inplanting de goede ordening vna het gebied niet in het gedrang.

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening
De voorgestelde architectuur en de gebruikte
materialen harmoniëren met de bestaande bebouwingen.

Algemene conclusie

Om bovenvernoemde reden is het ingediend project
planologisch en stedenbouwkundig-architecturaal
verantwoord.

Beschikkend gedeelte

Advies

GUNSTIG

voorwaarden :

- de voorwaarden gesteld door de verantwoordelijke
brandweerdienst te eerbiedigen (advies reeds in het
bezit van het college van burgemeester en schepenen).
- de voorgestelde groenbeplanting aan te leggen
het eerstvolgende plantseizoen om zo snel mogelijk
een verfraaiend effect van de inplanting te bekomen.
(303/AB/112406/98)";

dat het college van burgemeester en schepenen bij het
bestreden besluit van 7 september 1998 de bouwvergunning
heeft verleend, mits de voorwaarden vermeld in het
advies van de gemachtigde ambtenaar na te leven, de
werken uit te voeren overeenkomstig de goedgekeurde
plannen en overeenkomstig de voorwaarden gesteld in het
advies van de stedelijke brandweerdienst, en een streek-
eigen groenbeplanting aan te leggen het eerstvolgende
plantseizoen; dat het college van burgemeester en sche-
penen de afgifte van de bouwvergunning heeft gemotiveerd
als volgt :

"GUNSTIG, eensluidend aan het advies van ROHM
Vlaams-Brabant";

Overwegende dat de verwerende partijen
evenals de tussenkomende partij opwerpen dat de vorde-
ring niet ontvankelijk is wegens laattijdigheid; dat er
vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen
exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een
uitspraak over die exceptie zich slechts zouden
opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden
voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State

slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door voornoemd artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, verzoekers in een eerste middel de schending aanvoeren van artikel 7, 2.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur,

"doordat de uitbreiding van de vestiging van de n.v. AFFILIPS als gevolg van de bestreden bouwvergunning zal reiken tot op 6 tot 7,5 meter van de perceelsgrens, grens die ook de afbakening vormt van het industriegebied, waarin de vestiging van de n.v. AFFILIPS zich bevindt,

dat de bestreden bouwvergunning geen bufferzone voorziet,

terwijl artikel 7.2.0 van het K.B. van 28 december 1972 oplegt dat een bufferzone wordt voorzien binnen het industriegebied; dat die bufferzone voldoende toereikend moet zijn om de aan een industriegebied palende woongebieden af te schermen; dat in huidig geval de bestreden bouwvergunning geen bufferzone voorziet; dat, indien dergelijke bufferzone toch zou voorzien zijn, deze zone niet voldoende toereikend zal zijn, daar de geplande uitbreiding van de vestiging en de geplande wegenis zullen worden ingeplant tot op 6 tot 7,5 meter van de perceelsgrens; dat aldus de bufferzone noodzakelijkerwijze beperkt zal zijn tot maximum 6 à 7,5 meter; dat dit ontoereikend is gezien de omvang van de uitbreiding (een loods van 150 op 50 m en een tiental

meter hoog), de aard van het bedrijf (een aluminothermische installatie onderworpen aan de Sevesorichtlijn) en de aanwezigheid van een asfaltweg, waar voortdurend auto's zullen voorbijkomen op enkele meters van de eigendomsgrens van verzoekende partijen; dat verwerende partij een bufferzone diende te voorzien en in elk geval redelijkerwijze geen bouwvergunning kon verlenen voor een uitbreiding, als gevolg waarvan de bufferzone binnen het industriegebied te smal zal zijn om haar functie te vervullen, rekening houdend met de directe nabijheid van een verkaveling en de woning van verzoekende partijen; dat in het arrest DE ROUCK nr. 32.024 van 16 februari 1989 de Raad reeds bevestigd heeft dat een 6 meter brede (interne) bufferstrook aan de rand van de industriezone voor milieubelastende industrieën langs de kant van het onmiddellijk hieraan palend woongebied kennelijk ontoereikend is; dat in casu exact dezelfde omstandigheden zich voordoen";

Overwegende dat de eerste verwerende partij met betrekking tot het eerste en het tweede middel samen antwoordt dat de bestreden bouwvergunning wel degelijk voorziet in een bufferzone, dat er niet alleen de externe bufferzone is, met een gemiddelde breedte van 75 m, hetgeen ruim de gebruikelijke breedte overtreft, maar ook aansluitend daarmee op het perceel van de n.v. AFFILIPS een ruime interne bufferzone langsheen de perceelsgrenzen, dat verzoekers' woning niet in woongebied, maar in de externe bufferzone is gelegen, dat verzoekers het ministerieel besluit houdende vaststelling van het gewestplan niet hebben aangevochten, zodat de ligging van hun perceel in de bufferzone definitief en onaanvechtbaar is geworden, zodat zij er zich niet kunnen over beklagen dat de interne bufferzone van het bedrijf t.o.v. hun perceelsgrenzen of woning te dichtbij is gelegen, dat de afstand tussen hun woning en de op te richten gebouwen circa 72 meter bedraagt, en tot de wegverharding circa 45 m, en vanaf de perceelsgrens tot

aan de wegverharding nog steeds 26 m (en dus niet 6 tot 7,5 m zoals verzoekers verkeerdelijk stellen), dat de interne bufferzone dan ook meer dan voldoende is, temeer daar langsheen de perceelsgrenzen een geluidswerend scherm met een hoogte van 3,5 m zal worden geplaatst, en dat het op te richten gebouw niet achter hun perceel komt te liggen, maar achter de naburige bufferpercelen;

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat de in artikel 7, 2.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 bedoelde bufferzone niet is bedoeld als een afzonderlijk bestemmingsgebied, maar als een binnen de grenzen van het industriegebied te situeren strook met een hoofdzakelijk esthetische en stedenbouwkundige functie, waarvan de breedte en de aanleg bepaald dienen te worden in de bouwvergunning, verleend voor de randpercelen van het gebied, of bij de goedkeuring van het verkavelingsplan of de vaststelling van het aanlegplan van het gebied, teneinde het industriegebied af te schermen van het naastliggend, en naar zijn aard met de vestiging van industrieën niet direct verenigbaar bestemmingsgebied, dat het bestreden besluit naast de beplantingsinfrastructuur voorziet in een geluidswerende wand van 3,5 m hoogte, en dat, rekening houdend met de voorgelegde plannen en gegevens en met de reeds bestaande gebouwen en configuratie van de omliggende percelen, waaronder het bestaan van een externe bufferzone, de overheid in alle redelijkheid kon beslissen dat het ingediende project planologisch en stedenbouwkundig-architecturaal verantwoord is rekening houdend met de bepalingen van artikel 7, 2.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972;

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt, in de eerste plaats dat het middel in rechte faalt, dat immers het betrokken perceel paalt aan een externe bufferzone, die krachtens artikel 14, 4.5., van het koninklijk besluit van 28 december 1972, in haar

staat bewaard of als groene ruimte dient te worden ingericht om te dienen als overgangsgebied tussen gebieden waarvan de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten worden gescheiden, zodat een interne bufferzone, die eveneens deze overgangsfunctie vervult tussen gebieden waarvan de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten worden gescheiden, overbodig is, dat de aanpalende externe bufferzone bovendien geen bestemming heeft die onverenigbaar is met deze van de industriezone, zodat ook om deze reden een interne bufferzone overbodig zou zijn, dat het middel alleszins feitelijke grondslag mist, vermits de bestreden beslissing de aanleg van een interne bufferzone oplegt die, in het licht van de activiteiten die in de opslagloods worden gepland, met name opslag en voorbereiding van vaste metallische grondstoffen zonder enige smelt- of andere productieactiviteit, voldoende breed is om als overgangsgebied te dienen tussen de geplande uitbreiding en het perceel van verzoekers, dat de verkeershinder zal zijn beperkt tot ca. 20 grote en kleine vrachtwagens per dag gedurende de normale werkuren;

Overwegende dat artikel 7, 2.0., eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpge-westplannen en gewestplannen, luidt als volgt :

"Art. 7. 2. De industriegebieden :
2.0. Deze zijn bestemd voor de vestiging van
industriële of ambachtelijke bedrijven. Ze omvatten
een bufferzone. (...)"

Overwegende dat de bufferzone bedoeld in
voornoemd artikel 7, 2.0., van het koninklijk besluit
van 28 december 1972, in tegenstelling tot de bufferzone
waarvan sprake in artikel 14, 4.5., van hetzelfde be-
sluit, niet is bedoeld als een afzonderlijk bestemmings-
gebied, maar als een binnen de grenzen van het indus-
triegebied te situeren strook met een hoofdzakelijk es-
thetische en stedenbouwkundige functie, waarvan de
breedte en ook de aanleg bepaald dienen te worden in de
bouwvergunning verleend voor de randpercelen of naar
aanleiding van de goedkeuring van het verkavelingsplan
of van de vaststelling van het aanlegplan van het
gebied, in functie van de goede plaatselijke aanleg en
van de ruimtelijke ordening;

Overwegende dat de goedgekeurde plan-
nen langsheen de rand van de publieke bedrijvenzone een
strook voor groenbeplanting voorzien met een breedte ter
hoogte van de te bouwen loods van ten minste 7,85 m tot
de perceelsgrens, en daarin een geluidswerende muur van
3,50 m hoogte; dat uit dezelfde plannen blijkt dat deze
groenstrook tussen de ontworpen wegnis en de perceels-
grens met verzoekers' eigendom circa 25 m bedraagt, en
niet "6 tot 7,5 meter" zoals verzoekers beweren; dat de
publieke bedrijvenzone paalt aan een door het gewestplan
vastgestelde bufferzone met een breedte van circa 75 m;
dat, gelet op deze gegevens, op eerste gezicht de op de
goedgekeurde plannen voorziene bufferzone van ten minste
7,85 m aan de rand van de publieke bedrijvenzone langs
de kant van een onmiddellijk hieraan palende bufferzone,
niet kennelijk ontoereikend is om haar functie te
vervullen; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekers in een tweede middel de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur,

"doordat de bestreden bouwvergunning een uitbreiding van de vestiging van de n.v. AFFILIPS en de aanleg van wegenis mogelijk maakt op een aantal meters van een verkaveling en op enkele meters van de woning van verzoekende partijen, wier perceel deel uitmaakt van deze verkaveling,

terwijl de Vlaamse regelgever het in het betrokken gewestplan noodzakelijk achtte om, conform artikel 14.4.5 van het inrichtingsbesluit, een bufferzone te voorzien aansluitend op het industriegebied, waar de vestiging van de n.v. AFFILIPS zich bevindt; dat aldus volgens de Vlaamse overheid naast dit industriegebied een overgangszone noodzakelijk was voor een goede ruimtelijke ordening en teneinde een buffer te vormen ten opzichte van in de nabijheid liggende woonzones; dat echter bij de inkleuring van de bufferzone in dat gewestplan geen rekening werd gehouden met een verkavelingsvergunning van 17 september 1970, in uitvoering waarvan verzoekende partijen een woning lieten bouwen; dat deze woning, gebouwd krachtens deze verkavelingsvergunning, zich bevindt in de vermelde bufferzone; dat om deze reden de bufferzone, zelfs indien men geen rekening houdt met de bestreden bouwvergunning, zijn functie, als bescherming van de aanwezige vestiging van de n.v. AFFILIPS, niet kan vervullen; dat, a fortiori, de bufferzone deze functie niet kan vervullen, indien als gevolg van de bestreden bouwvergunning, de vestiging van de n.v. AFFILIPS nog dichter bij de bufferzone wordt uitgebreid en dus ook dichter bij de woning van verzoekende partijen komt te liggen; dat het in die omstandigheden kennelijk onredelijk was nog een uitbreiding toe te staan, daar waar de woning van verzoekende partijen nu reeds niet voldoende beschermd is; dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat vergunningen die kenne-

lijk onredelijk zijn, want door geen enkel ander bestuur in dezelfde omstandigheden te verlenen, om die reden alleen dienen vernietigd te worden (R.v.St., GOWEGE, nr. 23.081, 20 december 1983);

zodat verwerende partij de in het middel weergegeven bepalingen heeft geschonden";

Overwegende dat de eerste verwerende partij een gezamenlijk verweer heeft gevoerd tegen het eerste en het tweede middel zoals hiervoor uiteengezet;

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat aan de ter plaatse aanwezige externe bufferzone door de bestreden beslissing niet wordt geraakt, dat deze bufferzone een overgangsgebied is, die, hoewel zij daarvoor dienstig kan zijn, niet tot doel heeft de ongemakken, verbonden aan de exploitatie van hinderlijke bedrijven, op te vangen, maar dat zij vooral een stedenbouwkundige, esthetische en ordeningsfunctie heeft, dat de overheid dan ook in alle redelijkheid heeft kunnen beslissen dat de beoogde werken kunnen worden vergund, dat een onzorgvuldig optreden niet is aangetoond, en dat de verkavelingsvergunning waarnaar verzoekers verwijzen dezelfde verordenende waarde heeft als een bijzonder plan van aanleg, en dat het gewestplan een grotere rechtskracht heeft dan een bijzonder plan van aanleg en alle ermee strijdige bepalingen opheft, zodat verzoekers ten onrechte stellen dat de uitbreiding niet kon worden toegestaan, gezien de vroegere bestemming van hun perceel ingevolge de verkavelingsvergunning;

Overwegende dat de tussenkomenende partij antwoordt dat er een interne bufferzone bestaat die bovendien voldoende breed is gelet op de aard en de omvang van de activiteiten die in de geplande loods zullen plaatsvinden, dat deze loods helemaal niet tot op "slechts enkele meters" van de woning van verzoekers

komt, dat de interne bufferzone minstens 25 m (tot aan de asfaltweg) en 54 m (tot aan de loods) breed is, gemeten tot aan de perceelsgrens met verzoekers' eigendom, respectievelijk 40 m en 70 m tot aan verzoekers' woning, dat deze interne bufferzone zal beplant worden met streekeigen groen en voorzien van een 3,5 m hoge geluidsmuur, eventueel op uitdrukkelijk verzoek van verzoekers te vervangen door een geluidsisolerend groenscherm, dat alle mogelijke maatregelen zullen worden genomen om de opslagloods geluids- en stofdicht te maken, en dat verzoekers tegen het ministerieel besluit van 1 december 1993 houdende vaststelling van een gedeelte van het gewestplan Tienen-Landen te Tienen geen beroep hebben ingesteld, waardoor hun bewering dat de externe bufferzone, waarin zij zich bevinden, op dit ogenblik geen voldoende afscherming vormt niet zomaar voor waar kan worden aangenomen;

Overwegende dat het middel op het eerste gezicht samenvalt met het eerste middel; dat de omstandigheid dat verzoekers' woning werd opgericht op grond van een geldige verkavelingsvergunning terzake niet relevant lijkt te zijn, nu blijkt dat zij het besluit van de Vlaamse regering van 1 december 1993 houdende vaststelling van een gedeelte van het gewestplan Tienen-Landen te Tienen niet hebben aangevochten, en zij evenmin thans de onwettigheid van dit besluit blijken in te roepen; dat om de bij het onderzoek van het eerste middel uiteengezette redenen het tweede middel evenmin ernstig is;

Overwegende dat verzoekers in een derde middel de schending aanvoeren van "de aanvullende stedenbouwkundige voorschriften van het Gewestplan Tienen-Landen en van het besluit van de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden van 1 december 1993, waarbij het oorspronkelijk gewestplan werd gewijzigd, en van het

redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële en formele (wettelijk bekrachtigde) motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur",

"doordat, eerste onderdeel, de bestreden bouwvergunning een uitbreiding mogelijk maakt van een vestiging (n.v. AFFILILPS) dat bedrijvig is in het samenstellen van ferro- en nonferrolegeringen; dat het hier gaat om een privé-bedrijf, dat onderworpen is aan de Sevesorichtlijn,

terwijl uit het in het middel vermelde besluit van 1 december 1993 (tot wijziging van het Gewestplan Tienen-Landen) volgt dat 'op de industriegronden geenszins vervuilende bedrijven toegelaten kunnen worden wegens de bebouwing in de omgeving, de nabijgelegen gebieden met belangrijke ecologische waarden en de waterwinningen'; dat op die bedoelde industriegronden de vestiging van de n.v. AFFILIPS zich bevindt, vestiging die is onderworpen aan de Sevesorichtlijn en bijgevolg sowieso belastend is voor het milieu; dat via de bestreden bouwvergunning een uitbreiding wordt bekomen van deze vestiging en dit op gronden waar geen vervuilende bedrijven zijn toegelaten; dat gezien het verbod van vervuilende bedrijven in dat gebied verwerende partij redelijkerwijze daar geen uitbreiding meer kon toestaan van dergelijk vervuilend bedrijf,

en terwijl publieke bedrijvenzones, zone waarin de bewuste uitbreiding van de vestiging n.v. AFFILIPS gelegen is, enkel via initiatieven van openbare instanties ontwikkeld kunnen worden (zie aanvullende stedenbouwkundige voorschriften gewestplan Tienen-Landen); dat de uitbreiding van de vestiging n.v. AFFILIPS in casu volledig een privé-initiatief is,

en doordat, tweede onderdeel, het bestreden besluit niet toelaat na te gaan of de vergunning- en adviesverlenende overheid de aanvraag wel heeft getoetst aan de bijzondere, aanvullende stedenbouwkundige voorschriften van het gewijzigd gewestplan Tienen-Landen,

die een dubbele beperking inhouden ten aanzien van de gebruiksmogelijkheden die gewoonlijk gelden in gewone industriegebieden, zoals deze bedoeld in artikel 7 van het inrichtingsbesluit,

terwijl op grond van de formele en materiële motiveringsplicht dient te blijken dat de redengeving van het bestreden besluit afdoende is; dat dit impliceert dat de lezer van de akte moet weten om welke redenen de vergunning kon verleend worden, dit is in casu waarom de geplande uitbreiding planologisch verenigbaar was met de beperkende voorschriften van het "P-gebied", zijnde een industriegebied waarin geen vervuilende bedrijven worden toegelaten enerzijds en enkel via het openbaar initiatief anderzijds; dat de enkele verwijzing naar de gewestplanwijziging van 1993 in het advies van de gemachtigde ambtenaar niet toelaat aan te nemen dat de verenigbaarheid werd getoetst aan deze voorschriften; dat veeleer het tegendeel blijkt uit de enkele verwijzing in het advies dat het project overeenstemt met de gewone voorschriften van een gewoon industriegebied, wat het in casu niet is,

zodat verwerende partij de in het middel hernomen bepalingen schendt";

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat de bouwvergunning voor een weegbrug met kantoor en een industriehal die, luidens de verklarende nota bij de bouwaanvraag "grotendeels als laad-, los- en opslagplaats zal gebruikt worden, afgezien van enkele sanitaire- en rustvoorzieningen voor de werknemers", helemaal geen betrekking heeft op vervuilende activiteiten, dat het niet vervuilend karakter van de nieuwe vestiging reeds werd beoordeeld bij de verkoop van het perceel aan de n.v. AFFILIPS, dat de publieke bedrijvenzone werd ontwikkeld door een openbaar bestuur, de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij Vlaams-Brabant, zoals vereist door het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift, maar dit niet inhoudt dat de zone voorbe-

houden zou zijn voor publieke bedrijven, dat uit de lezing van de bouwvergunning blijkt dat de aanvraag aan de voorschriften van het gewestplan werd getoetst en dat het aanvullend voorschrift daarbij niet meer relevant is, vermits het de ontwikkeling van de zone zelf betrof en het niet vervuilend karakter van het bedrijf voorafgaandelijk aan de verkoop werd beoordeeld, dit los van de vaststelling dat deze laatste beperking enkel een considerans is van het besluit van de Vlaamse regering van 1 december 1993 maar niet is opgenomen in het voorschrift zelf, en dat overigens de bouwaanvraag tegelijk met de milieuaanvraag werd beoordeeld, zodat de overheid volledig was ingelicht over het niet vervuilend karakter van het bedrijf;

Overwegende dat de tweede verwerende partij, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, antwoordt dat de gronden, gelegen in de zogenaamde P-zone, op publiek initiatief ontwikkeld werden door de stad en de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen, waarna zij verkocht werden aan particuliere bedrijven zoals in casu de n.v. AFFILIPS, dat het besluit van de Vlaamse regering van 1 december 1993 slechts in het overwegend gedeelte gewag maakt van niet vervuilende bedrijven, maar niet in het beschikkend gedeelte, dat uit geen enkel stuk van het dossier blijkt dat de n.v. AFFILIPS als een vervuilend bedrijf moet worden beschouwd, en dat de bestreden beslissing slechts betrekking heeft op een uitbreiding van de bestaande gebouwen voor niet vervuilende activiteiten, met name laad-, los- en opslagplaats, afgezien van enkel sanitaire en nutsvoorzieningen voor de werknemers, en daarnaast nieuwe wegenis, parkeergelegenheid, groenaanleg, weegbrug en weegkantoor; dat, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, de tweede verwerende partij antwoordt dat uit de motivering van het gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, hernomen door het college van burgemeester en schepenen, verzoekers zonder meer klaar

en duidelijk volledig en afdoende weten welke de redenen zijn die de bestreden beslissing schragen, dat er rekening wordt gehouden met de bestaande toestand, met de te verwachten toestand, met de stedenbouwkundige basisgegevens, met het extern advies van de verantwoordelijke brandweerdienst, redenen die alle te maken hebben met de ruimtelijke ordening, en dat de kritiek van verzoekers op de motivering van het bestreden besluit in feite een kritiek is op de opportuniteit van dit besluit;

Overwegende dat de tussenkomenende partij antwoordt, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat de planologische verenigbaarheid met het bestemmingsgebied "publieke bedrijvenzone" alleen moet worden onderzocht ten aanzien van de activiteit die in de ontworpen opslagloods is gepland, dat wanneer een bedrijf in verschillende bestemmingsgebieden is gevestigd, moet worden nagegaan of de respectievelijke bedrijfsonderdelen voldoen aan de voorschriften van het bestemmingsgebied waarin elk bedrijfsonderdeel ligt, dat verzoekers er ten onrechte van uitgaan dat de planologische verenigbaarheid van elke uitbreiding, zelfs met een niet vervuilende activiteit, van een per hypothese bestaand vervuilend bedrijf (quod non) moet worden onderzocht alsof deze uitbreiding even vervuilend zou zijn als het bestaande bedrijfsgedeelte, dat het koninklijk besluit van 28 december 1972 niet bepaalt op grond van welke criteria een industrie als vervuilend moet worden beschouwd, zodat slechts een kennelijk onredelijke beoordeling van de overheid terzake kan worden bekritiseerd, dat in de betrokken loods enkel de opslag van de grondstoffen en het gebruiksklaar maken ervan wordt gepland, dat er dus geen productieactiviteiten in deze loods zullen plaatsvinden, evenmin als de opslag van nikkelpoeder, de enige veiligheidsrapportplichtige activiteit van het bedrijf; met verwijzing naar dezelfde argumenten als aangevoerd door de verwerende partijen

betoogt de tussenkomen de partij tenslotte dat de publieke bedrijvzone wel degelijk door openbaar initiatief werd ontwikkeld, en dat het niet de bedoeling van het aanvullend voorschrift is enkel publiekrechtelijke bedrijven toe te laten; wat betreft het tweede onderdeel van het middel antwoordt de tussenkomen de partij dat de gemachtigde ambtenaar de bouwaanvraag heeft getoetst aan de stedenbouwkundige voorschriften eigen aan het industriegebied, dat luidens het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift de publieke bedrijvzones bestemd zijn "voor de vestiging van industriële en ambachtelijke bedrijven", die evenwel "enkel via initiatieven van de openbare instanties ontwikkeld (kunnen) worden", dat deze beperking niet de bestemming, doch wel de wijze van realisatie van de bedrijvzone betreft, zodat de gemachtigde ambtenaar de bouwaanvraag kon toetsen aan de bepaling van toepassing op industriegebied in de zin van artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, en dat de verwerende partij in de bouwvergunning als motivering uitdrukkelijk heeft verwezen naar het advies van de gemachtigde ambtenaar en zich dit advies volledig heeft eigen gemaakt, en het van een verregaande formalisme zou getuigen om te vereisen dat de verwerende partij dit advies nogmaals woordelijk zou hernemen;

Overwegende dat artikel 4 van de aanvullende stedenbouwkundige voorschriften van het besluit van de Vlaamse regering van 1 december 1993 houdende vaststelling van een gedeelte van het gewestplan Tienen-Landen te Tienen, bepaalt :

"De gebieden die als 'publieke bedrijvzone' zijn aangeduid zijn bestemd voor de vestiging van industriële en ambachtelijke bedrijven. Deze gebieden kunnen enkel via initiatieven van openbare instanties ontwikkeld worden";

dat de overwegingen van dit besluit onder meer vermelden :

"Overwegende dat op de industriegronden geenszins vervuilende bedrijven toegelaten kunnen worden wegens de bebouwing in de omgeving, de nabijgelegen gebieden met belangrijke ecologische waarden en de waterwinningen; dat door toevoeging van een aanvullend voorschrift van publieke bedrijvenzone maximale waarborgen geboden worden voor een behoorlijke uitbouw van de zone";

Overwegende dat luidens voormeld aanvullend stedenbouwkundig voorschrift "publieke bedrijvenzones" zijn "bestemd voor de vestiging van industriële en ambachtelijke bedrijven" zonder enige beperking tot niet vervuilende industriële bedrijven; dat de overwegingen van het besluit tot vaststelling van dit voorschrift op het eerste gezicht geen verordenende kracht hebben; dat verzoekers er ten onrechte van uit lijken te gaan dat enkel niet vervuilende bedrijven in de publieke bedrijvenzones kunnen worden toegelaten; dat daarenboven uit de toelichting bij de bouwaanvraag en de goedgekeurde plannen op het eerste gezicht blijkt dat de betrokken loods wat industriële activiteiten betreft, enkel dienstig zal zijn als laad-, los- en opslagplaats en voor het gebruiksklaar maken van de grondstoffen; dat dit op het eerste gezicht geen vervuilende industriële activiteiten lijken te zijn; dat verzoekers ook geen argumenten bijbrengen waaruit zou kunnen blijken dat dit wel het geval zou zijn; dat het onderdeel van het middel zowel in rechte als in feite niet ernstig is;

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de "publieke bedrijvenzone" werd ontwikkeld door de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij Vlaams-Brabant; dat dit op het eerste gezicht een "openbare instantie" is zoals bedoeld in artikel 4 van het aanvullend voorschrift; dat aan de door dit voorschrift opgelegde voorwaarde voor de ontwikkeling van deze zone lijkt te zijn voldaan; dat het middel ook wat dit onderdeel betreft, niet ernstig is;

Overwegende dat luidens de termen van het bestreden besluit het college van burgemeester en schepenen de afgifte van de bouwvergunning heeft gemotiveerd als volgt :

"GUNSTIG, eensluidend aan het advies van ROHM Vlaams Brabant";

dat hieruit op het eerste gezicht blijkt dat het college van burgemeester en schepenen het gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar en de daaraan ten grondslag liggende motivering tot de zijne heeft gemaakt; dat uit de hiervoor gegeven uiteenzetting blijkt dat het in het bestreden besluit overgenomen overwegend gedeelte van dit advies een beknopte beschrijving geeft van de aanvraag, vaststelt dat het betrokken terrein volgens het bij koninklijk besluit van 24 maart 1978 vastgesteld gewestplan Tienen-Landen, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 1 december 1993, is gelegen in industriegebied, en dat het ingediend project overeenstemt met de planologische voorschriften gevoegd bij het gewestplan Tienen-Landen, i.c. artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en voorts een "beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en het project" en een "beoordeling van de goede ruimtelijke ordening" geeft om vervolgens te komen tot de "algemene conclusie" dat "om bovenvernoemde redenen (...) het ingediende project planologisch en stedenbouwkundig-architecturaal verantwoord (is)";

Overwegende dat zoals hiervoor uiteengezet de "publieke bedrijvenzones" wat de bestemming betreft gelijkgesteld lijken te moeten worden met "industriegebieden" in de zin van artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972; dat de overheid derhalve op het eerste gezicht kon volstaan met de toetsing van de bouwaanvraag aan de bestemmingsvoorschriften die

gelden voor industriegebieden; dat het niet vermelden van de omstandigheid dat is voldaan aan de door het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift opgelegde vereiste dat het gebied enkel kan worden ontwikkeld via initiatieven van openbare instanties, op het eerste gezicht niet van aard is de wettigheid van de motivering aan te tasten; dat ook het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekers in een vierde middel de schending aanvoeren van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële en formele motiveringsplicht", van artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, van artikel 19, laatste lid, van het besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en van artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering van 4 november 1997 tot vaststelling van de samenstelling van het dossier voor de aanvraag om een bouwvergunning, en "afwezigheid van de feitelijke en juridische grondslag",

"doordat verwerende partij kennelijk niet op de hoogte was van de bestemming van de loods toen zij de bestreden beslissing nam,

terwijl een administratieve overheid, alvorens een beslissing te nemen, er zich van moet vergewissen in het bezit te zijn van alle nuttige informatie; dat in het tegenovergestelde geval de overheid het risico loopt een beslissing te nemen die steunt op onvolledige of onjuiste feitelijke gegevens; dat in casu verwerende partij er kennelijk niet op de hoogte van was dat de n.v. AFFILIPS van plan is om in de geplande uitbreiding producten als arseen, seleen, cadmium en lood te behandelen en/of te stapelen, zoals blijkt uit de bewoordingen en rubrieken van de zopas verleende milieuvergunning; dat de overheid tenminste

had moeten vragen naar de bestemming van de geplande opslagplaats, teneinde bij de beoordeling van de bouw-aanvraag de verenigbaarheid van het project met de goede ruimtelijke ordening te kunnen nagaan en aldus op een zorgvuldige wijze tot een beslissing te komen; dat dit des te meer klemmt, daar het industriegebied omzeggens paalt aan de verkaveling, waarin verzoekers wonen, zonder dat de externe bufferzone de normaal te verwachten buffering mogelijk maakt en zonder dat bij het verlenen van de bouwvergunning een adequate interne buffer werd opgelegd in het industriegebied; dat de bestemming van de geplande constructie in casu niet alleen relevant is voor de beoordeling van de milieuvergunning, doch eveneens voor deze van de voorgestane bouwvergunning, precies omwille van de van toepassing zijnde bijzondere voorschriften binnen het "P-gebied"; dat de noodzaak de planologische verenigbaarheid te toetsen meebrengt dat in redelijkheid geen beoordeling mogelijk is zonder kennisname van de aard en de bestemming van de activiteiten in de geplande constructie; dat immers niet kan worden nagegaan of die constructie thuishoort in dit bijzonder bestemmingsgebied zonder te weten welke industriële activiteiten precies zullen worden uitgevoerd, om te weten of het om vervuilende industrie gaat of niet; dat dit essentiële element blijkens de documenten van de bouwaanvraag niet werd voorgelegd en dat minstens uit geen enkel gegeven van het bouwdoossier blijkt dat de overheid dit element heeft betrokken in zijn beoordeling, zoals vereist in het decreet ruimtelijke ordening, en bevestigt door de verplichte vermeldingen van het dossier van de aanvraag waarvoor een uitgebreide dossiersamenstelling vereist is, dat artikel 16 van het besluit van 4 november 1997 immers voorschrijft dat de aanvrager onder meer een nota dient voor te leggen met de nodige gegevens omtrent het voorwerp van de aanvraag, de zoneringsgegevens van het goed en de overeenstemming en de verenigbaarheid van de aanvraag met de wettelijke en ruimtelijke context; dat

dit impliceert dat de bestemming van de constructie en de aard van de geplande activiteiten dienden opgegeven te worden om het de overheden mogelijk te maken een precies inzicht te hebben op de aard van de gevraagde constructie; dat in casu noch het één, noch het ander blijkt gebeurd te zijn,

zodat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de in het middel vermelde bepalingen heeft geschonden";

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat in de beschrijvende nota, gevoegd bij de bouwaanvraag, duidelijk is omschreven waarvoor de fabriekshal zal dienen, dat het specifieke onderzoek naar de milieuveiligheid van de opslagplaats behoort tot de beoordeling, niet van de bouwaanvraag maar van de milieuvergunningsaanvraag, dat beide aanvragen op één en dezelfde zitting van het college werden behandeld, zodat het college een compleet zicht op ieder aspect van het dossier had, en dat de nieuwe vestiging enkel een opslagplaats en geen productiehal betreft, die geen vervuilend karakter heeft;

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat de beslissing steunt op de voorgelegde feitelijke gegevens waaronder de bestemming van de uitbreiding zoals vermeld in de beschrijvende nota gevoegd bij de bouwaanvraag, waarin ook werd verwezen naar de tegelijk door het college besproken milieuvergunningsaanvraag;

Overwegende dat ook de tussenkomende partij betoogt dat de vergunningverlenende overheid wel degelijk op de hoogte was van de bestemming van de loods, enerzijds ingevolge de beschrijvende nota in het dossier en anderzijds omdat de bouwaanvraag bewust pas werd behandeld na inzage van de milieuvergunningsaanvraag die in dezelfde zitting van het college werd onderzocht;

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat bij de bouwaanvraag een "beschrijvende nota" was gevoegd met een beschrijving van de bestemming van de gebouwen, met name "grotendeels als laad-, los- en opslagplaats, afgezien van enkele sanitaire- en rustvoorzieningen voor de werknemers"; dat in deze nota overigens uitdrukkelijk wordt verwezen "naar het milieu-aanvraagdossier"; dat tevens blijkt dat het college van burgemeester en schepenen in dezelfde zitting van 7 september 1998 zowel de bouwaanvraag als de milieu-vergunningsaanvraag heeft onderzocht; dat het college derhalve op het eerste gezicht over alle vereiste gegevens beschikte om de bouwaanvraag met de vereiste kennis van zaken te kunnen beoordelen; dat uit het onderzoek van het derde middel is gebleken dat de vergunningverlenende overheid de verenigbaarheid van de bestemming van de ontworpen loods aan de geldende planvoorschriften heeft getoetst; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekers in een vijfde middel de schending aanvoeren van "de materiële en formele motiveringsplicht" en "afwezigheid van de feitelijke en juridische grondslag", en van artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en "machtsoverschrijding",

"doordat bouwvergunning wordt verleend, zonder dat uit het bestreden besluit blijkt dat rekening werd gehouden met de verkaveling waarin verzoekers wonen,

terwijl een afdoende redengeving bij het verlenen van een vergunning impliceert dat de aanwezigheid van een verkaveling, waarvoor vergunning werd verleend mee wordt betrokken in de beoordeling omtrent de goede ruimtelijke ordening; dat een verkavelingsvergunning op reglementaire wijze stedenbouwkundige voorschriften bevat die de goede ruimtelijke ordening

vastleggen, zonder dat latere planvoorschriften (artikel 19 van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972) daaraan afbreuk kunnen doen; dat aldus de goede ruimtelijke ordening in de onmiddellijke omgeving reeds vastligt en bovendien de beoordeling van het vergunningverlenend bestuur wettelijk beperkt; dat het bestreden besluit dan ook noodzakelijkerwijze met machtsoverschrijding vergunning verleent zonder deze verkavelingsvergunning te implementeren in de beoordeling van de verenigbaarheid van de constructie met de goede ruimtelijke ordening,

zodat het bestreden besluit, door hierover in alle talen te zwijgen, de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen heeft geschonden";

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat verzoekers geen middelen kunnen opwerpen "die werden beoordeeld of betrekking hebben op de totstandkoming van het Gewestplan", dat verzoekers hun verkavelingsvergunning verkregen in 1970, dat hun perceel door het gewestplan vastgesteld in 1978 als agrarisch gebied werd ingekleurd, dat dit perceel ingevolge de wijziging van het gewestplan in 1993 in buffer- en industriezone kwam te liggen, dat telkens met de verkavelingsvergunning van verzoekers rekening werd gehouden en deze vergunning werd gerespecteerd, en dat het advies van de gemachtigde ambtenaar overigens uitdrukkelijk verwijst naar de reeds aanwezige bebouwing op de omliggende percelen, waarbij werd vastgesteld dat de voorgestelde inplanting de goede ordening van het gebied niet in het gedrang zal brengen;

Ovewegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat de verkavelingsvergunning waarvan verzoekers gewag maken dezelfde verordenende waarde heeft als een bijzonder plan van aanleg, dat een gewestplan een grotere rechtskracht heeft dan een bijzonder plan van aanleg en alle ermee strijdige bepalingen van dat

bijzonder plan van aanleg opheft, zodat de stelling van verzoekers dat het bestreden besluit met machtsoverschrijding de vergunning verleent, niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de tussenkomenende partij antwoordt, vooreerst dat de verkavelingsvergunning geen betrekking heeft op het perceel waarop de bestreden bouwvergunning betrekking heeft, zodat de vergunningverlenende overheid wat dit laatste perceel betreft niet gebonden is door enig vooraf bestaand verkavelingsvoorschrift, vervolgens dat uit de motivering van het advies van de gemachtigde ambtenaar blijkt dat deze rekening heeft gehouden met de reeds bestaande bebouwing op de omliggende percelen, en dat het college zich in het bestreden besluit het advies van de gemachtigde ambtenaar eigen heeft gemaakt;

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat het bouwperceel niet is gelegen binnen het gebied van de door verzoekers ingeroepen verkaveling, en de bouwaanvraag derhalve niet aan de betrokken verkavelingsvoorschriften lijkt te moeten worden getoetst; dat het bestreden besluit aldus op het eerste gezicht geen melding diende te maken van bedoelde verkaveling; dat verzoekers' woning die in uitvoering van bedoelde verkavelingsvergunning werd opgericht op het goedgekeurde plan van de bestaande toestand is aangegeven; dat uit de in het bestreden besluit overgenomen motivering van het advies van de gemachtigde ambtenaar, dat het college van burgemeester en schepenen tot het zijne heeft gemaakt, op het eerste gezicht blijkt dat de gemachtigde ambtenaar "de reeds aanwezige bebouwing op de omliggende percelen" bij zijn beoordeling heeft betrokken, en heeft geoordeeld dat de voorgestelde inplanting daarmee niet onverenigbaar is gelet op de configuratie en de ligging van die bebouwing; dat verzoekers niet beweren, en overigens ook geen concrete

gegevens aanvoeren om aan te tonen dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. AFFILIPS in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de tussenkomst in de vordering tot schorsing, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt voor het overige uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen augustus 1900 negenennegentig, door :

de H.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. EYLENBOSCH,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

J. BOVIN.